

Het Prinsesje.

Paulus Moreelse.

HET PRINSESJE.

ZE is keurig aangedaan, het prinsesje.

De schilder deed ook al zijn best om haar keurig kleedje goed uit te laten komen. Geen detail werd verwaarloosd; alles is beslist af. Hij moet uren en dagen gewerkt hebben, om zóó'n resultaat te krijgen.

Maar nu kunnen we dan ook zeggen, dat het in *orde* is. Er mankeert letterlijk niets aan. De mooie kleeding is zéér mooi geschilderd. Het prinsesje kan tevreden zijn.

't Prinsesje is ook tevreden. Ze weet, gelooven we, al heel goed, wat ze wil. Dat mondje is beslist genoeg.

Zóó moest het en niet anders. Vóór de schilder aan 't werk ging, heeft het prinsesje gewerkt. Er moest immers heel wat gebeuren, vóór ze zoo opgetakeld voor den schilder kon zitten. Er moesten heel wat menschen aan te pas komen, vóór alles in gereedheid was.

Nu is dat de schuld van 't prinsesje niet in de eerste plaats. Er zijn *anderen, groteren*, die het zóó gewild hebben, die zeiden, dat het niet anders kon en mocht.

Een prinsesje is maar geen *gewoon* mensch en kan dus ook niet afgeschilderd worden in een kleedij, die ieder en een draagt. Je moet toch aan de kleeren kunnen zien, dat je met een prinsesje te doen hebt; waar zou je het anders aan moeten zien?

En dan..... de tijd! Die heeft óók wat te zeggen. Die eischte de statige pronk, de stijve kleeding, de overlading.

Maar.... 't prinsesje vindt het zelf toch ook wel goed zoo. Ze weet, dat ze zich zóó kan laten zien.

Zóó houdt ze de handen en niet anders..... en je kunt heel best zien, dat ze paarden draagt. En zóó moet het haar naar achteren gestreken worden. Stel je voor, dat die weerbarstige krullen zoo maar, los en vrij, dit doorluchtig hoofdje omwolkten.

't Prinsesje is werkelijk niet te beklagen; ze staat daar zoo voornaam en zoo rijk op het schilderij.

En toch..... wie heeft geen medelijden met dit rijke kind? *Is* het nog wel een kind? Is 't niet veel meer een mensch, een klein menschje dan, maar toch een mensch met alle mogelijke menschelijke ijdelheid reeds? Wat gaat er al om in dit kleine hoofdje? Ze is een en al pose: het is al onnatuur.

O, wat zou je graag dat kleine ding die stijve ellendige kleeding eens doen verwisselen met

luchtiger kleedij. Wat zou je graag dat haar de vrijheid eens willen hergeven. Wat zou je armen en hals graag willen ontlasten van die nutteloze pronk. En wat zou je 't prinsesje graag door den tuin zien hollen met de hond wild achter haar aan.

Maar dat mag niet. Ze moet zitten in haar statigheid en zelfs haar ooren krijgen een deel van den rijkdom te dragen.

Waarom moet nu een kind zóó aangedaan zijn?

* * *

De menschen zijn wijzer geworden. Wij kleden in onzen tijd de kinderen luchtiger en vrijer. Wij willen ze *natuurlijker* zien.

Ja, maar wij kennen ook meisjes, die als prinsesjes al heel goed weten, wat ze willen en dol zijn op mooie kleeding en pronk en opschik.

Let er maar eens op, als de kleintjes op school gaan. Ze zitten nauwelijks in de vierde of vijfde klas of 't begint al. Ze zien het van elkaar af, ze warmen elkaar op en 't wordt thuis een gebedel en gedwing om nóg een jurk en om een groote verscheidenheid van haarstriken en om een ringetje.

Ach, er is tóch nog niet zooveel veranderd.

Er zijn ook nu prinsesjes, die weten wat ze willen op het stuk van kleeding en die hun willetje ook heel goed kunnen doorzetten.

Natuurlijk hebben de ouderen de *grootste* schuld. „Wat ben jij mooi,” zeggen ze en ze halen 't kleine prinsesje voor den spiegel en probeeren een nieuw haarlint en laten 't kleintje een poosje mooi zijn met hun eigen collier.

En de kleine prinsesjes leeren snel en goed. Ze weten zich al te houden. Ze laten zich bekijken, nemen al een pose aan. 't Blij, 't frissche, 't natuurlijke is er zoo gauw af.

Laten we waken over onze kleine prinsesjes. Er is hier zooveel te bederven. En als 't met onze *kleintjes* al zoo is, hoe moet het dan met de groteren? 't Is te vreezen, dat die heelemaal geen halt meer zullen kennen.

Ach, we blijven maar zoo kort kind. Laten we onze kinderen het kind-zijn laten, zoo lang mogelijk. Ze kunnen nog lang genoeg van de mode profiteeren. Ze kunnen nog vaak genoeg den spiegel raadplegen. Ze kunnen nog jaren lang zichzelf plagen met al de zorg voor sieraad en opschik.

We hebben medelijden met de kleine prinsesjes, al vinden ze zichzelf al heele dametjes.

K.